

Assistenter Tantième efter Forholdstallet 3, og for Assistenterne ere Forholdstallene nu:

for 2	hver	8
— 6	—	5
— 8	—	4
— 4	—	3

Den saaledes fastslaaede Ordning med et Tantièmesystem har vel i Tidernes Løb vist sig, hvad det væsentlige angaar, fuldt ud at svare til Forudsætningen, idet Personalet gennemgaaende har udført et dygtigt og, naar det paakrævedes, forceret Arbejde, og Administrationsudgifterne derved have kunnet holdes saa langt nede, som sket er. — Paa den anden Side har Ordningen i andre Henseender medført Forhold, der ikke kunne anses for fyldestgørende, og paa hvilke man derfor ved nærværende Lovforslag vil søge at raade Bod.

I 1871 gif man ved Fastsættelsen af Tantiømen ud fra, at denne skulde være et supplerende Tillæg til den faste Løn. Da Anstaltens Virksomhed i Marenes Løb tiltog og navnlig i de sidste 8 à 10 Aar fik et ganske usædvanligt Opving, kunde det ikke undgaaes, at Tantiømen ogsaa steg betydelig. Fra oprindelig at have været et Supplement til Lønnen, blev den nu en væsentlig Del af denne, ja i flere Tilfælde var Tantiømen stegen i den Grad, at den udbetalte Del af samme var lig med eller endog større end den faste Løn. Efter de gældende Regler maatte Misforholdet mellem den faste Løn og Tantiømen blive mest fremtrædende for Assistenterne. Et særlig grelt Udseende fik Lønningsvilkårene for de 2 ovennævnte Assisterter, som i 1883 fik 8 Portioner Tantième og samme Løn (1,600 Kr.) som Fuldmægtige. Her er den udbetalte Tantième efterhaanden bleven c. 1,700 Kr., hvorved den samlede udbetalte Løn er stegen til c. 3,300 Kr., hvorhos Indsættelsen i Statskassen til Forsørgelse andrager c. 1,100 Kr. aarlig. Naar disse Lønninger ere eller maatte blive ansete som Bevis for urimelig høj Betaling til Assisterter, maa det dog erindres, at det var 2 Stillinger, som helst burde have været gjorte til virkelige Fuldmægtigpladser, da de paagældende i Virkeligheden udførte Fuldmægtig-Arbejde. Paa den anden Side kan det ikke stærkt nok fremhæves, at hvis Tantiømen ikke havde været stærkt stigende, havde det været ganske umuligt for Anstalten at holde det Personale, den har haft. Man vilde have været tvungen til atter og atter at forlange Lønningsforbedringer, og hvis man ikke havde kunnet opnå saadanne, føler man sig overbevist om, at Gennemsnittet af Personalet vilde

være sunket under det Niveau, som er nødvendigt for Anstaltens forsvarlige Drift. Man maa vel i denne Sammenhæng erindre, at Avancementsforsholdene for Anstaltens Personale ikke ere gunstige, idet Avancementerne i al Almindelighed ere begrænsede til Anstaltens eget Omraade.

Ved ovennævnte Regulativ af 13de Juli 1871 blev det bl. a. bestemt, at 40 pCt. af Tantiømen skulde indholdes og anvendes til Fyldestgørelse af Forsørgelsespligten, og i alle de forløbne Aar ere disse 40 pCt. indsatte til Forrentning for vedkommende i Statskassen. Betragter man denne Del af Tantiømen, viser det sig let, at Personalet taget som Helhed vilde have faaet en forholdsvis ringe Forsørgelse, hvis den henlagte Tantième havde holdt sig paa sin oprindelige Størrelse.

Paa den anden Side maa det indrømmes, at Tantiømens stærke Vækst har medført, at det Beløb, der henlægges, er for stort til Forsørgelse af Personalet som Helhed. Og dog er den enkelte Funktionær ikke betrygget trods den stærke Henlæggelse. Der er nemlig en systematisk Mangel ved den hele Ordning, idet den Forsørgelse, Funktionæren faar, i alt for høj Grad er afhængig af hans Tjenestetid. Kan der end være Rimelighed i, at Tjenestetiden har nogen Indflydelse paa Pensionens Størrelse, og at Maximum af Pension først kan opnaas efter længere Tids Tjeneste, saa er det ikke billigt, at Pensionen, naar Tjenestetiden i og for sig er lang, i overordentlig Grad bliver afhængig af, om vedkommende kan holde ud noget længere. Den enkelte Funktionær kan ikke forud kende det Tidspunkt, da hans Kræfter svigte, og den trykkende Følelse af Usikkerhed hæves ikke for ham derved, at han ved, at naar han er heldig og holder sig længe arbejdsdygtig, vil Forsørgelsen blive forholdsvis stor.

Er det nuværende System, set fra Personalets Standpunkt, ikke tilfredsstillende, saa indeholder det ogsaa betydelige Mangler, set fra Anstaltens Standpunkt, ved Siden af sine Fordele. Det, der er fordelagtigt for Anstalten, ligger lige for. Anstalten har ikke som ved almindelig Pensionering svævende over sig en ubekemt fremtidig Pensionsbyrde, men giver straks enhver sit og er dermed fri for al Pligt; ved enhver Overvejelse om Udgifter og Bedømmelse af Formuesforholdene er dette jo et stort Gode. Men Ulemperne ere større. Anstalten er i høj Grad tjent med at beholde sine Funktionærer, saa længe de gøre god Tjeneste — saa længe, men heller ikke længere. Med den nuværende Ordning er Anstalten ikke Herre over dette